

"От великото до смешното", в която вече прозира донякъде ликът на бъдещия Смирненски.

Свърши се! Последният тътен замре
в нощта непрогледна.
Затихват вълните на буйно море
с въздишка последна -
вълните зловещи от кръв и сълзи.

Из черни руини, сред пламък и дим,
край трупове ледни,
промъкват се плахо един по един,
рой призраци бледни,
проклетие тежко подир тях пълзи.

Те бързат!... Закрили уши и очи,
не чуват, не гледат.

Далече там някъде буря бучи,
ръце се протягат,
ръце се протягат за правда и мъст.

За пръв път прозвняват такива ноти у Смирненски. Тука няма никакъв смях, но от тука до смешното - само една крачка. /От великото до смешното/. Довчерашните величия, които заляха страната ни с кръв и сълзи, закрили уши и очи, не чуват - и не гледат - бягат един след друг, преследвани от народното проклетие.

Редакторите на Б ъ л г а р а н, които са опитни в политиката, също виждат накъде отиват работите. Този Б ъ л г а р а н, който беше дал място в своите страници на толкова шовинистичен материал, трябваше също така да "абдикира" от своята генерална линия. Той трябваше да смени цвета на мантията си, останала му от радославовото време, с некой по-демократичен цвят. И тука беше необходима една смяна на кабинета. Така и стана.

На 3 ноември 1918 година един "манифест", печатен в списанието, съобщава, че Алекс. Божинов е абдикирал, подписал за своята абдикация и "съзнавайки нуждата от сплотеност и единодушие в тия съблемни моменти" предава управлението на Б ъ л г а р а н на новия кабинет, съставен почти от същите млади сили /с изключение на Н а б а щ а м и с и н, който беше вече станал член на партията/.

Но месец преди това беше започнало да излиза списанието "Сатър", редактирано от близкия приятел на Христо -